

Η Αθήνα είναι πολυεθνική

Έχουμε οργή για κάθε ρατσιστή!

Η προκήρυξη αυτή κυκλοφορεί σε 7.000 αντίτυπα
με την ευθύνη της αντιφασιστικής συνέλευσης
Απρίλιος 2017

autonome antifa ★

Σε λίγο καιρό συμπληρώνονται τριάντα χρόνια από τη στιγμή που η ελληνική κοινωνία έγινε μια πολυεθνική κοινωνία με τα όλα της. Τριάντα χρόνια μαζικής μετανάστευσης στην αθηναϊκή μητρόπολη, στις πόλεις και στα χωριά της Ελλάδας. Τριάντα χρόνια ρατσισμού. Τριάντα χρόνια απαγορεύσεων. Τριάντα χρόνια πολιτικής και υπαρξιακής «παρanoiμίας» των μεταναστών εργατών. Τριάντα χρόνια που οι μπάτσοι και οι νομοθεσίες περί μετανάστευσης εξουσιάζουν τη ζωή και το θάνατο της πολυεθνικής εργατικής τάξης. Αλλά και τριάντα χρόνια, όπου η ελληνική κοινωνία έγινε πιο πλούσια πολιτιστικά, πιο ζωντανή κοινωνικά, πιο διεκδικητική, πιο αντιφασιστική, πιο αντιεθνικιστική – κι αυτό χάρη στους εκατοντάδες χιλιάδες μετανάστες και τα παιδιά τους. Τελικά τριάντα χρόνια αλλαγών πάνω στο σώμα της εργατικής τάξης, πάνω στις δυνατότητες και στις προοπτικές της. Δε μπορούμε παρά να χαιρετήσουμε, να υπερασπιστούμε και να επικροτήσουμε αυτές τις αλλαγές.

**1) Τριάντα χρόνια μετανάστευσης; Εβδομήντα δεν είναι;
Ή αλλιώς η μετανάστευση είναι σύμφυτη με τον καπιταλισμό**

Τα σχετικά βιβλία ιστορίας ονομάζουν την περίοδο 1950-1970 «χρυσή εικοσαετία του καπιταλισμού» κι από μια σκοπιά έχουν δίκιο. Σε όλο τον «ανεπτυγμένο» δυτικό καπιταλιστικό κόσμο, η οικονομία πήγαινε «απ' το καλό στο καλύτερο», η παραγωγή και η κατανάλωση γνώριζαν μέρες δόξας, λεφτά έβγαιναν και επανεπενδύονταν. Τα γαλλικά, βρετανικά, γερμανικά, ιταλικά αφεντικά είχαν κάθε λόγο να είναι χαρούμενα – το ίδιο κι ένα μεγάλο μέρος των ντόπιων εργατικών τάξεων. Αλλά αυτή η εικοσαετία δεν ήταν το ίδιο χρυσή για όλους.

Μπορεί τα ίδια βιβλία να παραλείπουν να το αναφέρουν, όμως η τεράστια ώθηση που γνώρισαν οι επιμέρους εθνικοί καπιταλισμοί ανά την Ευρώπη είχαν μια κρυφή, σκοτεινή όψη, επιμελώς αποσιωπημένη. Λέμε για το γεγονός ότι στο πλάι των επίσημων αναγνώσεων περί «ευημερίας» και «ανόδου του βιοτικού επιπέδου» εκατομμύρια εργάτες κι εργάτριες μεταφέρθηκαν στο κέντρο των ευρωπαϊκών μητροπόλεων «για να δουλέψουν». Σε πρώτη φάση αυτοί οι εργάτες προέρχονταν από τις αγγλικές και τις γαλλικές αποικίες στην Αφρική, στην Ασία και στη Λατινική Αμερική. Σε δεύτερη φάση οι εργάτες που έχτισαν το γερμανικό οικονομικό θαύμα κατάγονταν από τις χώρες γύρω από τη λεκάνη της Μεσογείου.

Για χρόνια ολόκληρα οι αυτοκινητοβιομηχανίες, ο κατασκευαστικός κλάδος, η χημική βιομηχανία, η βιομηχανία παραγωγής ηλεκτρικών ειδών, επανδρώνονταν σε μεγάλο βαθμό από αυτό το καινούριο προλεταριάτο. Σπρωγμένο από την οικονομική ανάγκη, αυτό το προλεταριάτο έγινε φτηνή πρώτη ύλη προς εκμετάλλευση σε όλον τον καπιταλιστικό ευρωπαϊκό Βορρά. Η οργάνωση της εργασίας, η μεταφορά τους σε εργατικά γκέτο, τα χαμηλότερα μεροκάματα, οι θεσμικές διακρίσεις, ο ρατσισμός των ντόπιων στρέφονταν με διάφορους συνδυασμούς ενάντια στο πολυεθνικό προλεταριάτο. Κι όμως, καθόλη την εικοσαετία 1950-1970 οι εργάτες που μεταφέρθηκαν από κάθε πιθανό και απίθανο σημείο του πλανήτη, υπήρξαν νόμιμοι από την αρχή μέχρι το τέλος. Αυτή τους η νομιμότητα εξασφάλιζε ότι, τουλάχιστον τυπικά, κάθε γαλλικό, αγγλικό κλπ αφεντικό που χρησιμοποιούσε τέτοιους εργάτες ήταν υποχρεωμένο να σέβεται και να εφαρμόζει την εργατική νομοθεσία, κι αντίστοιχα κάθε κράτος που υποδεχόταν με-

τανάστες εργάτες αναλάμβανε την υποχρέωση να αντιμετωπίζει τους αφρικανούς, ασιάτες και νοτιοευρωπαίους εργάτες ως εργάτες με δικαιώματα, παρόμοια μ' αυτά των ντόπιων.

Κι όμως, αυτή η πολιτική των καπιταλιστικών κρατών απέναντι στους μετανάστες εργάτες δεν κράτησε για πάντα. Μέσα στη δεκαετία του 1970 οι ίδιοι οι μετανάστες εργάτες αρνήθηκαν το ρόλο τους. Εξεγέρθηκαν ενάντια στη σκληρή εργασία που τους επεφύλασσαν οι καπιταλιστικοί παράδεισοι της Δύσης, αρνήθηκαν να είναι «θύματα» του ρατσισμού, διεκδίκησαν και κέρδισαν καλύτερες συνθήκες δουλειάς, ζωής, πρόνοιας – κοινώς διεκδίκησαν και κέρδισαν το σεβασμό απέναντι στα ντόπια αφεντικά, στους ντόπιους μπάτσους και στους ντόπιους φασίστες. Ειδικά μάλιστα τα παιδιά των μεταναστών, αυτή η ειδική κατηγορία εργατικού δυναμικού που οι κοινωνιολόγοι την ονομάζουν «δεύτερη γενιά», υπήρξαν περισσότερο απειθαρχα από τους γονείς τους: οργανώθηκαν στο εσωτερικό τους, έφτιαξαν δομές αυτοάμυνας απέναντι στους μπάτσους και στους φασίστες, συμάχησαν με τμήματα της λευκής αντιφασιστικής ντόπιας εργατικής τάξης και τσάκισαν το ρατσιστικό απαρτχάιντ που διαφέντευε τη ζωή τους. Αξίζει να σημειώσουμε πως αυτή η διαδικασία συνέβη σχεδόν ταυτόχρονα και με την ίδια ένταση στα τελευταία χρόνια της δεκαετίας του '60 και για όλη τη δεκαετία του '70 και στην Αγγλία και στη Γαλλία και στη Γερμανία και στην Ιταλία. Το μεγαλύτερο επίτευγμα όμως αυτής της εξέγερσης ήταν άλλο· καθώς η πολυεθνική εργατική τάξη έδινε τη μάχη της στη μία ή στην άλλη χώρα, ταυτόχρονα συνειδητοποιούσε τη δύναμή της, αντιλαμβανόταν τον εαυτό της ως ένα ειδικό κομμάτι του πληθυσμού διπλά και τριπλά υποτιμημένο και τελικά δημιουργούσε έναν ξεχωριστό, μαχητικό και ολοδικό της πολιτισμό – ένα πολιτισμό δίχως εθνικό πρόσημο, έναν πολιτισμό ταξικής υπερηφάνειας, ένα πολιτισμό επιβίωσης.¹

Απέναντι σ' αυτή τη γιγαντιαία απειθαρχία τα αφεντικά επιστράτευαν και αναδιαμόρφωσαν τους κατασταλτικούς τους μηχανισμούς, αλλά κατά βάση κατέφυγαν σε πολιτικές λύσεις. «Ενσωμάτωση», συμμαχία με τη μεσαία τάξη των μεταναστευτικών κοινοτήτων και αλλαγή των νομοθεσιών που ρύθμιζαν τη μετανάστευση. Από το 1973 και μετά σχεδόν όλα τα καπιταλιστικά κράτη της Δύσης απαγόρευσαν με νομικούς όρους τη μετανάστευση, θέτοντας όρους και προϋποθέσεις. Ο στόχος δεν ήταν να σταματήσει η μετανάστευση. Ο στόχος ήταν να μετατραπούν οι μετανάστες από «νόμιμοι» σε «παράνομους». Οι μπάτσοι και οι κατασταλτικοί μηχανισμοί έλαβαν τη σκυτάλη από το Υπουργείο Εργασίας. Η δύναμη που είχε αποκτήσει ο πολυεθνικός εργάτης έπρεπε να κομματιαστεί εκ νέου. Η ταξική ισορροπία έπρεπε να επανέλθει σύμφωνα με τα σχέδια των αφεντικών.

ii) Η ελληνική περίπτωση

α) Η στρατηγική της παρανομοποίησης, οι μπάτσοι κι οι απαγορευμένοι εργάτες

Σε αντίθεση με τα παραμύθια για λαϊκή κατανάλωση το ελληνικό κράτος, όπως και κάθε καπιταλιστικό κράτος που αξίζει αυτό το χαρακτηρισμό, δεν είναι ένα κράτος που δεν ξέρει τι του γίνεται. Σε ό,τι αφορά το κομμάτι της μετανάστευσης, το ελληνικό κράτος είχε γνώση της διεθνούς εμπειρίας και των πολιτικών «απαγόρευσης» που τέθηκαν σε εφαρμογή από το 1973 κι ύστερα και κοίταξε να τις αντιγράψει με τον καλύτερο δυνατό τρόπο.

Με την κατάρρευση του ανατολικού μπλοκ το 1991, το ελληνικό κράτος βρέθηκε με τη μεριά των νικητών του Ψυχρού Πολέμου. Ανάμεσα σε άλλα, αυτό σήμαινε ότι από κράτος εξαγωγέας μεταναστών μετατράπηκε σε κράτος υποδοχής μεταναστών εργατών. Φυσικά, αυτός ο μετασχηματισμός δεν έλαβε χώρα δίχως σχέδιο. Ήδη από το 1991, καθώς δηλαδή ήταν δεδομένο ότι εκατοντάδες χιλιάδες μετανάστες από την Αλβανία θα περνούσαν τα σύνορα, το ελληνικό κράτος άλλαξε το νόμο που ρύθμιζε τα της μετανάστευσης και τον προσάρμοσε στις απαιτήσεις της νέας εποχής. Ο νόμος 1975 που τέθηκε σε εφαρμογή το 1991 (κάτω από τον εύγλωττο τίτλο «Είσοδος, έξοδος, παραμονή, εργασία, απέλαση αλλοδαπών διαδικασία αναγνώρισης προσφύγων κι άλλες διατάξεις») όριζε στο 20ο του άρθρο ότι «Με απόφαση του Υπουργού Δημοσίας Τάξης καθορίζονται η διαδικασία και κάθε άλλη αναγκαία λεπτομέρεια για τη χορήγηση, ανανέωση και ανάκληση των αδειών παραμονής [...]».² Εν ολίγοις, ο σχετικός νόμος παραχωρούσε την εξουσία διαχείρισης των μεταναστών εργατών που κατά χιλιάδες περνούσαν τα σύνορα στους μπάτσους και στους μηχανισμούς τους, οι οποίοι ήταν πλέον αποκλειστικά αρμόδιοι να αποφανθούν για το ποιοι και πόσοι μετανάστες θα είναι νόμιμοι και

ποιοι και πόσοι παράνομοι. Για να το πούμε με άλλα λόγια το ελληνικό κράτος, δια μέσου των αστυνομικών του μηχανισμών, λειτουργήσε και εξακολουθεί να λειτουργεί κοντά τρεις δεκαετίες ως ο μεγάλος παραγωγός της παρανομίας των μεταναστών. Η συντριπτική πλειοψηφία των μεταναστών εργατών που εισήλθαν στο ελληνικό κράτος από το 1991 και μετά ονομάστηκαν κι αντιμετωπίστηκαν ως παράνομοι, τόσο από το ελληνικό κράτος και τους μηχανισμούς του, όσο και από την ελληνική κοινωνία.

Φυσικά, ίσως κανείς να εκπλαγεί αν μάθει ότι αυτή η πολιτική «απαγόρευσης της μετανάστευσης» την οποία έθεσε σε εφαρμογή το ελληνικό κράτος από το 1991 και μετά συνέπεσε με μια οξυτάτη οικονομική κρίση που είχε φέρει την Ελλάδα ένα βήμα πριν τη χρεωκοπία και την ένταξή της στα προγράμματα σωτηρίας του Διεθνούς Νομισματικού Ταμείου. Ο Τύπος της εποχής ήταν γεμάτος από προβλέψεις σαν την ακόλουθη:³

Βουλιάζουμε και δεν το έχουμε καταλάβει. Υποτίμηση της δραχμής μπορεί να γίνει, αλλά δεν θα λύσει το πρόβλημα της ελληνικής οικονομίας. Κινδυνεύουν να χαθούν για τους αποταμιευτές οι καταθέσεις τους. Αφού η κυβέρνηση Ζολώτα δεν μπορεί να πάρει κάποια μέτρα για την ελληνική οικονομία γιατί δεν την αφήνουν, καμία κυβέρνηση μετά τις εκλογές δεν θα μπορέσει να ανορθώσει την οικονομία [...]. Δεν έχουμε επίγνωση της δραματικής κατάστασης.

Παράδοξο; Την ίδια στιγμή που το ελληνικό κράτος βούλιαζε οικονομικά, οι πολιτικές του γύρω απ' την υποδοχή νέου και φτηνού εργατικού δυναμικού σκληραίνουν, μέχρι του σημείου που καθιστούσαν τη μετανάστευση παράνομη καθ' ολοκληρία. Κι όμως, το παράδοξο δεν είναι και τόσο παράδοξο, ειδικά μάλιστα αν αναλογιστούμε ότι στόχος δεν ήταν η απαγόρευση της μετανάστευσης με όρους πραγματικών, αλλά η απαγόρευση της μετανάστευσης με όρους νομικών. Κοινώς, οι Έλληνες ήθελαν και επιζητούσαν τους μετανάστες στην Ελλάδα, αλλά ήθελαν επίσης αυτή η μετανάστευση να συμβαίνει με όρους ελέγχιμους, προκειμένου και η κερδοφορία να εξελίσσεται με τους προσφορότερους δυνατούς όρους και η πειθαρχία στο εσωτερικό της εργασιακής διαδικασίας να διατηρείται, δίχως ξεσπάσματα και αναταραχές.

Κι έτσι έγινε. Με σύμμαχο το νόμο και την παραγωγή της παρανομίας των μεταναστών σε μαζικό επίπεδο, η ελληνική οικονομία πήρε ανάσα ζωής για είκοσι χρόνια. Πατώντας πάνω στο γεγονός ότι οι ζωές του ενός περίπου εκατομμυρίου μεταναστών που έδωσαν φιλή στην ελληνική αγορά εργασίας δε διέπονταν από το εργατικό δίκαιο και τους νόμους γενικώς, αλλά από τα χούγια των μπάτσων και τις ανάγκες των μικρών και των μεγάλων αφεντικών, η ελληνική κοινωνία συμπεριφέρθηκε στους μετανάστες εργάτες σαν αγρίμι που αντικρίζει θήραμα. Από την πρώτη ημέρα της εισόδου τους μέχρι και σήμερα, κάθε ελληνικό αφεντικό πλούτισε εκμεταλλευόμενο την παρανομία στην οποία είχε καταδικάσει το ελληνικό κράτος και οι νομοθεσίες του το πολυεθνικό προλεταριάτο στην Ελλάδα. Από τις λαϊκές, τα χωράφια και τα σουβλατζήδικα μέχρι τις οικοδομές, τα βενζινάδικα και τους καθαρισμούς, όλοι οι τομείς της ελληνικής καπιταλιστικής οικονομίας επανδρώθηκαν από τη φιγούρα του φτηνού Αλβανού εργάτη που «δουλεύει σκληρά, χωρίς να διαμαρτύρεται».

Το ελληνικό οικονομικό θαύμα, η ελληνική χρυσή εικοσαετία του 1990-2010, οφείλει την έκτασή της αποκλειστικά και μόνο στη λεηλασία του πολυεθνικού προλεταριάτου. Κι επειδή ακόμη οι πληγές είναι ανοιχτές, επειδή η Ιστορία έχει γράψει, αλλά δεν έχει ακόμη ζητήσει λογαριασμό, το έγκλημα αυτό, το έγκλημα εναντίον των «ξένων» αδερφών μας, το έγκλημα ενάντια στην πολυεθνική εργατική τάξη μένει για την ώρα δίχως εκδίκηση. Αυτό φυσικά, καθόλου δε σημαίνει ότι έχει παραγραφεί...

β) Και με τη δεύτερη γενιά τι γίνεται;

Κατά τα άλλα κανείς δεν υπέγραψε συμβόλαιο ότι οι μετανάστες εργάτες θα είναι για πάντα, όπως τους θέλουν τα ελληνικά αφεντικά. Ακόμη χειρότερα, κανείς δεν είναι σε θέση να ξέρει ποια είναι η γνώμη και ποια η συμπεριφορά που θα επιδείξουν απέναντι στις πολιτικές εργασίας και δημόσιας τάξης τα παιδιά των μεταναστών που αυτή τη στιγμή ζουν και μεγαλώνουν στην Ελλάδα. Προφανώς βέβαια οι ενδείξεις που έχουν οι μηχανισμοί ασφαλείας δεν είναι καθόλου καθησυχαστικοί.

Και πως θα μπορούσε άλλωστε; Μετά από περίπου τριάντα χρόνια

παρουσίας της πρώτης γενιάς μεταναστών εργατών από το ανατολικό μπλοκ, τα παιδιά τους βρίσκονται ή σε κάποιες περιπτώσεις έχουν περάσει το κρίσιμο όριο της ενηλικίωσης. Με άλλα λόγια αυτό σημαίνει ότι διαθέτουν πια την εμπειρία του πικρού συναισθήματος που αποκομίζει κανείς όταν γεννιέται, μεγαλώνει, πάει σχολείο και ετοιμάζεται να μπει στην αγορά εργασίας ενός κράτους που τους λογίζει και τους συμπεριφέρεται σαν εχθρούς. Διαθέτουν την εμπειρία του πως είναι να ζει κανείς σ' ένα κράτος για είκοσι χρόνια και παρόλα αυτά ο νόμος να τον θεωρεί «παράνομο». Διαθέτουν την εμπειρία των μικρών απαρτχάιντ που δούλεψαν και εξακολουθούν να δουλεύουν εναντίον τους σε κάθε πεδίο του κοινωνικού: από το σχολείο και τις υπηρεσίες πρόνοιας, μέχρι το δημόσιο χώρο και την εργασία. Διαθέτουν τέλος την εμπειρία του να ζουν στη γκρίζα ζώνη μεταξύ νομιμότητας και παρανομίας, του να ζουν δηλαδή χωρίς κατοχυρωμένο status νομιμότητας, μόνο και μόνο επειδή οι γονείς τους δεν είναι «Έλληνες».

Αλλά, διαθέτουν κι άλλα. Οι περίπου 200.000 ούτε Έλληνες, ούτε Αλβανοί πιτσιρικάδες στους οποίους αναφερόμαστε (ο αριθμός τους κατά πάσα πιθανότητα είναι μεγαλύτερος) είναι ένα υπαρκτό, ορατό και ιδιαίτερα μαχητικό κομμάτι του νεανικού πληθυσμού της χώρας. Η παρουσία τους δεν εξαντλείται εντός των σχολικών και εργασιακών χώρων, όπως ήταν το επιδιωκόμενο, αλλά επεκτείνεται επίσης και σε κάθε δημόσια έκφραση συλλογικής ζωής – στα γήπεδα, στις διαδηλώσεις, στις πλατείες, στις συναυλίες, συμμετέχει και πολλές φορές πρωτοστατεί αυτή η ειδική κατηγορία υποτιμημένων εργατών, η οποία μάλιστα δεν έχει καμία επαφή με αυτό που ονομάζεται «εθνική συνείδηση». Οι πολιτικοί προϊστάμενοι της δημόσιας τάξης παρατηρούν αυτό το κομμάτι του πληθυσμού και φρικόρουν. Πόσο διατεθειμένο είναι να κάτσει στ' αυγά του; Τι γνώμη έχει για το κράτος του; Έχει αντιληφθεί την ειδική του φύση; Τι είδους σχέσεις αναπτύσσει με τους συνομηλίκους του;

Φυσικά, η πρεμούρα των Ελλήνων μπατσοειδικών δεν είναι δίχως βάση. Οι πιτσιρικάδες «δεύτερης γενιάς» απ' όσο μαρτυρούν τα φαινόμενα είναι όλο και λιγότερο διατεθειμένοι να υπομείνουν τα όσα υπέμειναν οι γονείς τους. Στην περίπτωση μάλιστα της εξέγερσης του Δεκέμβρη του 2008, αξιοσημείωτα μεγάλα κομμάτια αυτών των 200.000 κατέβηκαν στο δρόμο κι επέστρεψαν στους μηχανισμούς ασφαλείας λίγη απ' τη βία που τους είχε ασκηθεί. Με τη σειρά τους οι Έλληνες μπάτσοι, μπορεί να αγνοούν τι ακριβώς θα φέρει το μέλλον, αλλά σε κάθε περίπτωση γνωρίζουν ότι ειδικά απ' αυτό το κομμάτι της νεολαίας δε θα πρέπει να περιμένουν εκδηλώσεις αγάπης. Είναι αυτή τους η εμπειρία που από καιρό σε καιρό τους αναγκάζει να αναζητούν συμβουλές. Για παράδειγμα, το Μάη του 2008, οι Έλληνες μπάτσοι προσκάλεσαν στην Αθήνα τον αρχηγό της βρετανικής μητροπολιτικής αστυνομίας να τους μιλήσει για τα προβλήματα που αντιμετώπισαν οι Βρετανοί συνάδελφοί τους καθώς προσπαθούσαν να τιθασεύσουν αυτό ακριβώς το κομμάτι του πληθυσμού κατά τις προηγούμενες δεκαετίες. Ο χρόνος της πρόσκλησης είναι από μόνος του ενδιαφέρων. Βρισκόμασταν στο Μάη του 2008 κι οι Έλληνες ειδικοί είχαν υπόψη τους ότι το αμέσως επόμενο διάστημα θα επέλανε αυτό που μάθαμε να ονομάζουμε «κρίση». Κατά συνέπεια, διάφορα κομμάτια της εργατικής τάξης που ήταν ύποπτα να αντιδράσουν, θα έπρεπε να μπουν στο μικροσκόπιο της καταστολής.

Οπωσδήποτε ο sir Ian Blair δεν τους απογοήτευσε. Κατ' αρχάς ο ίδιος του ο λόγος είχε τον τίτλο «Το έργο της αστυνομίας σε μια μεταβαλλόμενη κοινωνία».⁴ Ευθύς εξαρχής δηλαδή ο sir Blair υπονοούσε ότι οι μετανάστες μεταβάλλουν τις κοινωνίες μας και πως αυτές οι μεταβολές (δηλαδή η ενασχόληση με τους μετανάστες) θα πρέπει να αποτελέσουν αντικείμενο της αστυνομίας. Ή, για να το πούμε με τα δικά του λόγια:

Οι κοινωνικές επιπτώσεις αυτών των αλλαγών δεν είναι δυνατόν να αγνοηθούν κατά το σχεδιασμό για την πιο αποτελεσματική χρήση των μέσων της αστυνομίας [...] Πρέπει να σκεφτούμε τον τρόπο με τον οποίο θα ασκήσουμε το έργο της αστυνόμευσης στις διαφορετικές κοινότητες που ζουν στις χώρες μας σ' ένα περιβάλλον αυξανόμενης μεταναστευτικής δραστηριότητας (νόμιμης και παράνομης) και αυξανόμενου αριθμού αιτήσεων ασύλου. Οι κοινότητες αυτών των ανθρώπων δε μπορούν να αγνοηθούν ή να αφεθούν έρμαια στην πόλωση και στη ριζοσπαστικοποίηση.

Πόλωση και ριζοσπαστικοποίηση. Ο αρχηγός των Βρετανών μπάτσων μιλάει στους Έλληνες συναδέλφους με την εμπειρία των βρετανικών '70s και '80s. Εκείνη την περίοδο, εκατοντάδες χιλιάδες μέλη των μεταναστευτικών κοινοτήτων οργανώθηκαν απέναντι στο βρετανικό απαρτχάιντ και του επιτέθηκαν με βία. Πρόκειται για μια εξέλιξη, που

250.000 ΑΠΕΛΑΣΕΙΣ ΤΟ ΧΡΟΝΟ Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΕ ΔΡΑΣΗ

ΠΙΝΑΚΑΣ 1
Εκτελεσθείσες απελάσεις από την Ελλάδα κατά υπηκοότητα
(σε χιλιάδες)

Υπηκοότητα	1991	1992	1993	1994	1995
Αλβανική	84,3	277,0	221,0	216,5	241,2
Βουλγαρική	–	,4	1,0	0,8	1,4
Ιρακινή	,2	,3	11,5	1,8	3,9
Πακιστανική	–	,3	1,5	1,6	1,8
Ρουμανική	,5	2,2	2,2	2,0	0,4
Τουρκική	–	,1	,4	0,6	2,3
Μπαγκλαντεσιανική	–	–	–	0,4	0,5
Total	86,0	282,0	239,0	225,0	250,4

Πηγή: Baldwin-Edwards και Fakiolas, 1998: 197.

Λέμε και ξαναλέμε ότι το ελληνικό κράτος είναι ένα κράτος που έχει αξιοποιήσει τη διεθνή εμπειρία πάνω στο ζήτημα της μετανάστευσης. Λέμε και ξαναλέμε ότι από το 1991 και μετά λειτουργεί βάσει σχεδίου. Και λέμε επίσης ότι στην πραγματικότητα η μεταναστευτική του πολιτική είναι πολιτική γύρω από την εργασία και τη διαχείρισή της. Για τους σκοπούς μας, ο παραπάνω πίνακας είναι αποκαλυπτικός.¹ Δείχνει τον αριθμό των απελάσεων την περίοδο 1991-1995. Με την εξαίρεση της πρώτης χρονιάς, όλες οι υπόλοιπες παρουσιάζουν μια αξιοσημείωτη σταθερότητα κι ως προς τον αριθμό των απελαθέντων Αλβανών εργατών κι ως προς τον αριθμό των απελαθέντων εργατών συνολικά. Το γεγονός ότι από το ένα εκατομμύριο μεταναστών εργατών που είχαν έρθει την περίοδο εκείνη στην Ελλάδα προς αναζήτηση εργασίας, ένα 25% απελαύνονταν κάθε χρόνο αποδεικνύει ότι οι μηχανισμοί ασφαλείας του ελληνικού κράτους είχαν συντονιστεί και στο εσωτερικό τους, αλλά και σε σχέση με τους μηχανισμούς εργασίας. Οι επιχειρήσεις σκούπα αποσκοπούσαν στην εμπέδωση της προσωρινότητας των μεταναστών εργατών, στην αποτροπή ριζώματος σε συγκεκριμένο χώρο, στη διάλυση των σχέσεων και των κοινοτήτων. Κάθε χρόνο, με αξιοζήλευτη επιμονή, 250.000 εργάτες συλλαμβάνονταν και απελαύνονταν, μόνο και μόνο για να ξαναμούν λίγους μήνες μετά – αυτή τη φορά λιγάκι πιο υποτιμημένοι, λιγάκι πιο φοβισμένοι, λιγάκι πιο «παράνομοι». Μαντέψτε ποιοι κέρδιζαν απ' αυτόν τον κύκλο απελάσεων και επανεισόδου.

1 Πηγή μας είναι το Άννα Τριανταφυλλίδου, Είκοσι χρόνια ελληνικής μεταναστευτικής πολιτικής, στο Η μετανάστευση στην Ελλάδα τον 21ο αιώνα, επιμ. Άννα Τριανταφυλλίδου, Θάνος Μαρούκης, Κριτική, 2010

KEMI TERBIM PER CDO RACIST!

Η φωτογραφία αυτή ανέβηκε σε οπαδική σελίδα. Δείχνει το εσωτερικό ενός κελιού των φυλακών Κορυδαλλού. Απ' όσο μπορέσαμε να καταλάβουμε, ο ένοικος του κελιού καταδικάστηκε για συμμετοχή σε περιστατικά οπαδικής βίας. Στα δεξιά του παραθύρου τον τοίχο κοσμούν αυτοκόλλητα. Αντίθετα απ' ό,τι θα περίμενε κανείς δεν είναι οπαδικά – είναι πολιτικά και μάλιστα αντιφασιστικά. Το ένα έχει ολόγκαν στα αλβανικά: Kemi terbim per cdo racist – σα να λέμε Έχουμε οργή για κάθε ρατσιστή! Οπότε έχουμε και λέμε: και χούλιγκαν, και Αλβανός και antifa. Όχι πολύ ευχάριστα τα νέα για τη δημόσια τάξη...

Ο ΑΕΤΟΣ, Ο ΚΑΜΜΕΝΟΣ ΚΙ Ο ΠΟΛΕΜΟΣ

Όλοι μίλησαν για τούτη εδώ τη φωτογραφία. Όλοι πήραν θέση κι όλοι καταδίκασαν. Κι αποφάνθηκαν ότι οι εικονιζόμενοι είναι πράκτορες του αλβανικού εθνικισμού, που σχημάτισαν με τα χέρια τους το πουλί «για να δηλώσουν τη Μεγάλη Αλβανία» κλπ κλπ.

Κι όμως, σε κάθε κράτος που υποδέχθηκε μαζικά μετανάστες, η «δεύτερη γενιά», δηλαδή τα παιδιά της πρώτης φουρνιάς μεταναστών εργατών, έφτιαχνε πάντα μια γλώσσα που υπονοούσε ότι αποτελούν ένα ειδικό κομμάτι του πληθυσμού, διπλά και τριπλά καταπιεσμένο. Αυτή η γλώσσα, δεν ήταν γλώσσα με τον τρόπο που έχουμε συνηθίσει να καταλαβαίνουμε τον όρο, αλλά περισσότερο ένας κώδικας, ένα κλείσιμο του ματιού, μια υπόγεια έκφραση μιας κοινής ταξικής κατάστασης και μιας συλλογικής μοίρας. Ήταν ένα «ξέρετε εσείς», εκφρασμένο με σύμβολα, χειρονομίες, ντυσίματα, μουσικές, που τις περισσότερες φορές γεννούσε την καχυποψία των ντόπιων.

Αρμόδιος καθ' ύλην να κόψει τα φτερά του αλβανικού αετού αυτοχρίστηκε ο Υπουργός Άμυνας Καμμένος. Καθόλου περίεργο: σε μια εποχή που τα Υπουργεία Εξωτερικών και Αμύνης κοιτάνε τον πόλεμο στη Συρία και βλέπουν «ευκαιρίες» να ξανοίγονται μπροστά τους, τα τομάρια μας μπαίνουν στο ζύγι. Και ζυγίζομαστε – πόσοι είμαστε «εθνικά ύποπτοι»; Πόσοι είμαστε διατεθειμένοι να πεθάνουμε για την πατρίδα; Πόσοι θα κάνουμε μπροστά και πόσο πίσω; Κι είναι έτσι που το πραγματικό επίδικο της φωτογραφίας μένει έξω απ' τη δημόσια συζήτηση, αλλά καθόλου έξω απ' τα πραγματικά ζητήματα του ελληνικού πολεμικού σχεδιασμού. Οι 200.000 ούτε Έλληνες, ούτε Αλβανοί που αυτή τη στιγμή είναι κομμάτι της ελληνικής κοινωνίας δεν έχουν εθνική συνείδηση, του είδους που αντιλαμβάνεται και επικροτεί ο Καμμένος. Όχι απαραίτητα γιατί είναι ορκισμένοι αντιπατριώτες, αλλά επειδή οι υλικοί όροι της ύπαρξής τους, εκ των πραγμάτων τους φέρνουν απέναντι απ' τις επιδιώξεις του ελληνικού κράτους και των υπαλλήλων του. Οπότε η «αγανάκτηση» του Καμμένου και των φίλων του είναι λιγάκι κάλπικη. Το πραγματικό του πρόβλημα δεν είναι οι εφτά φαντάροι που σχηματίζουν τον αετό - το πραγματικό του πρόβλημα είναι ότι 200.000 και βάλε πιτσιρικάδες είναι μάλλον άπιθανο να ψηθούν να κάνουν ό,τι τους λέει. Κι αυτό είναι κάτι που το φοβάται στ' αλήθεια.

συμβαίνει με αξιοσημείωτα όμοιο τρόπο σε όλα τα κράτη που διαθέτουν καταπιεσμένες μεταναστευτικές κοινότητες στο εσωτερικό τους. Οι συμβουλές του sir Blair επιβεβαίωσαν τους φόβους των ελληνικών μηχανισμών ασφαλείας. Οι Βρετανοί μπάτσοι, οι Έλληνες μπάτσοι καταλαβαίνουν ότι αργά ή γρήγορα, το συσσωρευμένο μίσος των μεταναστών εργατών και των παιδιών τους απέναντι στις πολιτικές που δουλεύουν εναντίον τους θα ξεσπάσει. Δεν πρόκειται περί μεταφυσικής νομοτέλειας – είναι το λογικό αποτέλεσμα δεκαετιών ρατσισμού, υλικής υποτίμησης και πολιτικών παρανομοποιήσεων.

iii) Τι σκάλωμα έχουμε φάει με τους μετανάστες

Εμείς που υπογράφουμε αυτήν την προκήρυξη είμαστε κομμάτια της νέας εργατικής τάξης, έτσι μας έχουν φτιάξει τα γυρίσματα του ελληνικού καπιταλισμού. Είμαστε άνεργοι κι άνεργες, εργάτες κι εργάτριες, φοιτητές και φοιτήτριες. Σχεδόν όλοι κι όλες μας έχουμε γευτεί τη χαρά των νέων εργασιακών σχέσεων, την πίεση του να ζεις με το ταμείο ανεργίας ή πολλές φορές ούτε καν με αυτό. Έχουμε φάει στη μάπα το σαδισμό των ελληνικών αφεντικών και των ρουφιάνων τους, άλλες φορές το έχουμε βουλώσει κι άλλες έχουμε τσακωθεί. Αλλά και πιο γενικά: έχουμε περάσει από όλες τις βαθμίδες του ελληνικού εκπαιδευτικού συστήματος κι έχουμε βιώσει στο πετσί μας τις εξουσίες που διαφεντεύουν το εσωτερικό του. Έχουμε νιώσει άχρηστοι, έχουμε νιώσει μαλάκες, έχουμε νιώσει ότι «δεν έχει νόημα». Κι έχουμε επίσης φάει στη μάπα τους Έλληνες μπάτσους και τη βία τους – στις γειτονιές που μένουμε, στις πλατείες που αράζουμε, στους δρόμους και στις διαδηλώσεις. Και φυσικά έχουμε γνωρίσει κι έχουμε συγκρουστεί με τα λόγια και με τα έργα με τις χίλιες δυο εκφράσεις του ελληνικού ρατσισμού, έτσι όπως αυτός δουλεύει από το 1991 και μετά. Με λίγα λόγια έχουμε μια συλλογική εμπειρία χρόνων γύρω από τη φύση και το είδος του ελληνικού κράτους και των μηχανισμών του. Είναι μια εμπειρία αρκετή για να μας γεμίζει μίσος, αρκετή για να μας φέρνει στο πλάι των μεταναστών εργατών, αρκετή για να μας κατατάσσει στους εχθρούς του ελληνικού κράτους.

Κι είναι αυτή μας η εμπειρία που μας κάνει να υποστηρίζουμε τους μετανάστες. Είδαμε ότι οι μετανάστες εργάτες κι ειδικά το «παράνομο» κομμάτι τους υπήρξαν για χρόνια η πρώτη ύλη πειραματισμών για τα ελληνικά αφεντικά και τους Έλληνες μπάτσους. Είδαμε ότι στις πλάτες τους χτίστηκαν τα πλούτη, τα οποία τώρα όλοι διαμαρτύρονται ότι «χάνονται». Είδαμε ότι στις ζωές τους οι κάθε λογής μπάτσοι και φασίστες έστησαν το δικό τους πάρτι. Καταλαβαίναμε τότε, καταλαβαίνουμε και τώρα ότι αυτές οι διαδικασίες «παρανομίας» κι «υποτίμησης» δεν προορίζονταν να δουλέψουν μόνον εναντίον των μεταναστών. Ήδη το ελληνικό κράτος και τα ελληνικά αφεντικά αντιμετωπίζουν μεγάλα μας κομμάτια με τρόπους που αξιοποιούν την τεχνογνωσία που συσσωρεύτηκε επί δεκαετίες ενάντια στους μετανάστες. Ο στόχος τους παραμένει ο ίδιος: η πολιτική διαίρεση της εργατικής τάξης, ο κατακερματισμός και η επιβολή σιγής νεκροταφείου στους δύσκολους καιρούς που έρχονται.

Οπότε ναι: είμαστε και μεις μετανάστες, είμαστε κομμάτι της πολυεθνικής εργατικής τάξης, είμαστε απέναντι στο ελληνικό κράτος και τα αφεντικά. Και νιώθουμε ιδιαίτερα περήφανοι γι' αυτό.

1 Για την περίπτωση της Βρετανίας μπορεί κανείς να δει το Martin Lux, Anti-fascist 77, εκδόσεις antifa scripta, 2008. Για την Ιταλία το Νάνι Μπαλεστρίνι, Τα θέλουμε όλα, Στοχαστής, 2007. Για τη Γερμανία Karl Heinz Roth-Angelika Ebbinghaus, Die andere Arbeiterbewegung, Trikont Verlag, 1974.

2 Το άρθρο αυτό, μαζί με μια πιο αναλυτική επιχειρηματολογία επί του θέματος, παρατίθεται στο Ήταν η χώρα απροετοίμαστη; Σύντομη ιστορία της ελληνικής νομοθεσίας για τη μετανάστευση (1991-2010), περιοδικό antifa#33, Οκτώβρης 2012.

3 Συνέντευξη του καθηγητή και ακαδημαϊκού Άγγελου Αγγελόπουλου στα «Νέα» της 29ης Ιανουαρίου 1990.

4 Ο λόγος του κυκλοφορεί ελεύθερα στο διαδίκτυο. Μπορείτε να τον βρείτε στο antifascripta.net > βιβλιοθήκη > τεκμηρίωση

Οι autonome antifa που συζητήσαν, πλήρωσαν και μοιράζουν αυτή την προκήρυξη είναι μια αντιφασιστική συνέλευση που συζητάει και δρα στην Αθήνα.

“Συνέλευση”: Δηλαδή οριζόντια οργάνωση -άνεργοι και εργαζόμενοι, μαθητές και φοιτητές, άντρες και γυναίκες πουμαζεύονται και αποφασίζουν όλοι μαζί.

“Αντιφασιστική”: Δηλαδή, όλοι μας καταλαβαίνουμε πολύ καλά πως ετούτη η κοινωνία είναι μια ταξική κοινωνία- και ότι μέρα με τη μέρα γκρεμίζεται στα κεφάλια μας, ακριβώς όπως τα είπαμε παραπάνω. Η μοναξιά, ο ρατσισμός και η ρουφιανιά που βασιλεύουν γύρω μας, είναι τα μπάτζα από αυτό το γκρέμισμα.

Autonome Antifa - Αντιφασιστική Συνέλευση: Δηλαδή, μπροστά σε αυτό το γκρέμισμα, να μην είμαστε ούτε μόνι, ούτε φοβισμένοι, ούτε αδύναμοι.

ΑΝΤΙΦΑΣΙΣΤΙΚΗ ΣΥΝΕΛΕΥΣΗ

**autonome
antifa** ★

autonome.antifa@yahoo.com

autonomeantifa77.wordpress.com

